

Sygn. akt V KK 154/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorczyk (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **K. W.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 4 lipca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,
od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 5 października 2012 r., sygn. akt II K [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G., wyrokiem zaocznym z dnia 5 października 2012 r. uznał K. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., polegającego na tym, że w okresie od 19 czerwca 2012 r., godz. 20.00, do 20 czerwca 2012 r., godz. 23.25, w G. z terenu niezabezpieczonej posesji nr 45 zabrał w celu

przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą w postaci: przyczepki samochodowej marki Świdnik Trade rok produkcji 2009 o nr rej. [...], wartości 600 zł na szkodę P. M. oraz silnik od samochodu marki VW Golf III TDI ze skrzynią biegów wartości 2.500 zł, silnik od samochodu VW Golf wartości 2.000 zł, felgi samochodowej rozmiar 16 cali od samochodu marki VW Golf wartości 50 zł, czterech felg samochodowych rozmiaru 17 cali z oponami „Dunlop” od samochodu marki BMW wartości 2.000 zł na szkodę T. K., przy czym łączna wartość skradzionego mienia wynosi 6.800 zł, i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji w dniu 3 listopada 2012 r.

Od tego wyroku kasację na korzyść oskarżonego wniósł Prokurator Generalny.

Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 6 k.p.k., art. 139 § 1 k.p.k. i art. 479 § 1 k.p.k., polegające na błędnym uznaniu, że awizowane i niepodjęte w terminie wezwanie do stawienia na rozprawę, wysłane na adres zamieszkania oskarżonego oraz na adres stałego zameldowania - zostało mu doręczone i, że zaistniały warunki do rozpoznania sprawy pod nieobecność oskarżonego, a następnie wydania wyroku zaocznego, w sytuacji gdy oskarżony przebywał w tym czasie w zakładzie karnym, co w konsekwencji pozbawiło go prawa do obrony.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym.

Autor kasacji trafnie wywodzi, że analiza materiałów sprawy wskazuje jednoznacznie, iż Sąd Rejonowy w G. przeprowadził w dniu 5 października 2012 r. rozprawę pod nieobecność oskarżonego i wydał wyrok zaoczny w warunkach niepowiadomienia oskarżonego o terminie rozprawy, uznając, że nie podjęte, dwukrotnie awizowane wezwania należało uznać za prawidłowo doręczone.

Tymczasem w sprawie bezsporne jest to, że K. W. od dnia 8 września 2012 r. przebywa w Zakładzie Karnym w R. (pismo Dyrektora ZK w R. z dnia 7 marca 2013 r.). W realiach sprawy jest zatem niewątpliwe, że oskarżony był pozbawiony wolności w czasie, kiedy upływały terminy odbioru wezwań na rozprawę i w istocie oskarżony nie miał możliwości dopełnienia obowiązku określonego w art. 139 § 1 k.p.k. Wprawdzie okoliczność powyższa nie była znana Sądowi Rejonowemu, jednakże uznanie pisma za prawidłowo doręczone nie zależy od stanu wiedzy organu wysyłającego pismo, może więc dojść do naruszenia przepisu art. 139 § 1 k.p.k. także bez uchybienia ze strony Sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2005 r., III KK 111/05, R-OSN KW 2005, poz. 1820; wyrok z dnia 28 czerwca 2006 r., II KK 51/06, R-OSN KW 2006, poz. 1278; wyrok z dnia 12 stycznia 2006 r., III KK 317/05, R-OSN KW 2006, poz. 144).

W zaistniałej sytuacji procesowej brak było zatem podstawowych przesłanek do przeprowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego i do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie z dyspozycją art. 479 § 1 k.p.k. sąd może prowadzić rozprawę w trybie uproszczonym pod nieobecność skarżonego jedynie wtedy, gdy nie stawiał się on na rozprawę mimo doręczenia mu wezwania oraz nie usprawiedliwił niestawiennictwa i nie wnosił o odroczenie rozprawy (art. 480 k.p.k.). Jest więc oczywiste, że nie można prowadzić rozprawy, gdy oskarżonemu nie doręczono skutecznie wezwania na termin rozprawy lub gdy obiektywnie nie miał możliwości odbioru takiego wezwania.

W świetle powyższego kasacja zasadnie zarzuca, że w postępowaniu przed Sędem Rejonowym w G. doszło do rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia art. 6 k.p.k., art. 139 § 1 k.p.k. i art. 479 § 1 k.p.k., polegającego na rozpoznaniu sprawy pod nieobecność oskarżonego i wydaniu wyroku zaocznego w sytuacji, gdy nie był on prawidłowo powiadomiony o rozprawie, co w oczywisty sposób naruszyło jego prawo do osobistego uczestniczenia w rozprawie i podjęcia obrony.

Z powyższych względów, dzielając zarzut i wniosek końcowy kasacji, należało uchylić zaskarżony wyrok zaoczny i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

